



Landsforeningen af Menighedsråd

Sabro, den 7. december 2009
Vor ref.: 239.09/146 EHU

Referat af midtvejsmøde lørdag den 14. november 2009

Mødet blev holdt på Trinity Hotel & Conferencecenter i Fredericia og havde 113 deltagere, hvoraf de 24 var fra Landsforeningens bestyrelse og medarbejderstab.

Velkomst og præsentation af dagens emner

Inge Lise Pedersen bød velkommen til midtvejsmødet og indledte med at oplyse, at betænkning 1511 om omlægning af statens tilskud til folkekirken til bloktilskud nu var offentliggjort og på vej ud i høring i alle menighedsråd. Hun tilføjede, at Landsforeningen har taget initiativ til den tredje Nyborg-konference den 30. januar 2010, hvor det kirkelige landskab skal drøfte folkekirkens forhold og herunder også betænkningen om bloktilskud. Konferencen planlægges at blive startskuddet til en bred debat om folkekirkens vilkår og muligheder i det moderne samfund.

Formanden præsenterede derefter dagens program, der omhandlede rådgivningen af menighedsrådene og et styrket samvirke mellem Landsforeningen og distriktsforeningerne. Der var i programtilrettelæggelsen lagt stor vægt på, at Landsforeningens bestyrelse og distriktsforeningernes mødedeltagere udvekslede synspunkter, og navnlig at Landsforeningen kunne få tilbagemeldinger fra mødedeltagerne til brug for det fortsatte arbejde med at betjene foreningens medlemmer på den bedst tænkelige måde.

Rådgivning af menighedsråd

Afdelingsleder Flemming Vium Nielsen lagde ud med at give et bidrag til et overblik over den rådgivning, der i dag er til rådighed for menighedsrådene. Landsforeningen har i en lang årrække ydet medlemmerne rådgivning inden for alle de områder, der har at gøre med menighedsrådenes arbejde, og i de senere år er der også kommet en række private udbydere ind i billedet. Derudover har ændringer i den folkekirkelige struktur skabt forskydninger i billedet de seneste år, idet stifter og provstier også tilbyder rådgivning.

Inge Lise Pedersen pegede i et efterfølgende indlæg på, at rådgivningen skal være kompetent, og at det kræver saglig viden, og dermed et omfattende kendskab til det regelværk, som menighedsrådene arbejder efter, og også kendskab til de omstændigheder, reglerne skal bruges under. Dertil kræver det uafhængighed, så rådgiveren ikke samtidig er ankeinstans og tilsynsmyndighed. Endelig kræver det solidaritet, så den, der søger råd, trygt kan formulere sig uden at frygte, at det sagte senere kan bruges mod den pågældende. Disse forhold sikrer tilsammen, at rådgivningen er pålidelig, forståelig og anvendelig.

Formanden stillede spørgsmålene: Skal god rådgivning være gratis? Skal Landsforeningen udvide sin rådgivning?

Baggrunden for spørgsmålene var, at de nye overenskomster betyder, at menighedsrådene i forbindelse med ansættelser skal træffe flere valg end nogensinde tidligere, og det skaber yderligere behov for rådgivning. Samtidig bemærkede hun, at en udvidelse af rådgivningen ikke kan rummes inden for medlemskontingentet, men at ekspertrådgivning på timeløn måske ville være billigere for folkekirken, end at der ansættes ekstra personalekonsulenter, der ikke er så uafhængige i deres rådgivning som Landsforeningens konsulenter.

Sekretariatschef Ole Wind skitserede den nuværende opgavefordeling mellem Landsforeningen og distriktsforeningerne. Han pegede på, at samspillet mellem de to dele af foreningen byder på en række udfordringer, alene fordi distriktsforeningerne er så utroligt forskellige, hvad angår størrelse, geografisk udstrækning og opgaveløsning.

Fra debatten om rådgivning, herunder evt. hel eller delvis brugerbetaling:

- Hvis rådgivningen er gratis, kan Landsforeningen så fraskrive sig ansvar ved forkert rådgivning? Og hvordan med ansvarsfraskrivelse i forbindelse med betalt rådgivning? Har foreningen tænkt sig at tegne forsikringer, der i givet fald kan dække?
- Hvis medlemmerne skal betale for rådgivningen, kan man så også forvente, at konsulenterne står til rådighed, når menighedsrådene har brug for det?
- Der er et meget stort behov for rådgivning om arbejdet med visioner og målsætninger. Det må foreningen gerne opdyrke noget mere.
- Hvad skal være gratis, og hvad skal en eventuel timepris være?
- Hvis man har en personalekonsulent i provstiet, kan vedkommende så samle spørgsmål sammen og forelægge dem for Landsforeningens jurister?
- Menighedsrådene yder en meget forskellig indsats især på personaleområdet. Nogle provstier har oprettet stillinger med specialister til at løse problemerne. Der er også stor variation i, hvordan man løser problemerne, og derfor bliver Landsforeningens ydelser også forskellige. Det er vigtigt, at vi kan ringe til Landsforeningen, men vi må have fordel i at mikse ordningen m.h.t. betaling, så det bliver et både-og.
- Når Landsforeningen har deltaget i forhandlingerne om overenskomsterne, er foreningen en del af systemet og af nogle kompromisser, som man er nødt til at forsvare udadtil. Er Landsforeningen så fuldstændig uafhængig?
- Har bestyrelsen tænkt på fremtiden i lyset af, at mange opgaver bliver løst af provsti og stift? Det betyder, at de kurser, som distriktsforeningerne udbyder i dag, bliver udbudt gratis af provsti og stift. Ender vi så med, at menighedsrådene melder sig ud af Landsforeningen og distriktsforeningen?
- Landsforeningen giver en god rådgivning, og solidariteten er vigtig. Hvis der indføres brugerbetaling, kan nogen tænkes at melde fra. Hvad gør det ved solidariteten?
- Vi hører jævnligt, at provstiet kan ordne lønadministration, APV m.v. Vi mangler vedtægter for, hvordan man gør det.
- Det er fint med brugerbetaling på et begrænset område, for man har det bedre med at bruge jeres tid, når man betaler for det.
- Det er ikke nogen nem sag at tage hul på. På den ene side skal man stadig kunne få et råd eller en afklaring som en del af abonnementet. Men hvis man får en stor sag - eks. en afskedigelsessag - så vil det være rimeligt, at det kan aftales, at det koster penge. På den anden side skal f.eks. et lille sogn, der står med en stor sag, kunne forvente støtte fra de øvrige menighedsråd gennem den solidaritet, der ligger i medlemskabet af Landsforeningen. Betalingsordning ved større sager går jeg i princippet ind for, men det må ikke forhindre, at små fattige sogne får endnu større økonomiske problemer, end de har i forvejen.

Inge Lise Pedersens bemærkninger til indlæggene:

I absolutte værdier er Landsforeningen måske ikke uafhængig, men det er vel intet i den almindelige verden. Selv om vi har siddet med ved forhandlinger, er vi ikke bastet og bundet på hænder og fødder. Vi har været med, men vi er ikke forhandlingsberettiget. Vi har ikke myndighed over andre. Selvfølgelig skal vi lave beregninger over timepriser, hvis vi skal gå den vej, at menighedsrådene kan træffe et valg, men vi vil gerne have et fingerpeg om, hvordan I eventuelt vil reagere.

Til spørgsmålet, om vi tænker på udmeldelser, fordi stiftsrådene udbyder gratis kurser. Ja, det gør vi, for der sker noget hele tiden, der også påvirker Landsforeningen. Stiftsrådene er bare et af eksemplerne. Det aktualiserer et gammelt spørgsmål om, hvorvidt Landsforeningen skal arbejde på at få forhandlingsret. Og husk lige at minde jer selv om, at stiftskurserne ikke er gratis! I betaler dem selv via stiftsbidraget!

Der blev efterlyst rådgivning om visions- og målsætningsarbejde, og det yder sekretariatet også i stor stil. Landsforeningens opgave er her at hjælpe med at sætte gode rammer

for arbejdet, men det er jer selv, der i detaljer skal arbejde lokalt med liv og vækst. Jeg tror mere på regionale kurser i denne forbindelse end på rådgivning af de enkelte råd.

Ole Winds supplerende bemærkninger:

Hvad enten Landsforeningen tager penge for rådgivning eller ej, er vi ansvarlige for at give rigtige råd. Gør vi ikke det, kan vi drages til ansvar for det. Og der blev spurgt, om I kunne regne med, at vi så kommer her og nu, hvis vi tager penge for det. Ja, hvis der træffes aftale om det, kommer vi selvfølgelig. Men vi skal jo have ressourcerne.

Styrket samvirke mellem Landsforeningen og distriktsforeningerne

Formanden for Favrskov Distriktsforening, *Mette Møller Sørensen*, var blevet bedt om at give et oplæg med titlen "Sådan styrker vi samvirket".

Hun indledte: Det fungerer i det store og hele godt. Det vigtigste er, at vi har respekt for hinanden og hinandens arbejde. Men spørgsmålet er alligevel svært, for vi kan ikke håndtere så mange høringer, som jeg forstår, at der er. Det er vigtigt for menighedsrådene at få centrale punkter ud til høring, men ikke for distriktsforeningerne. Og hvis vi skal have høringerne ud i menighedsrådene, skal der ses på høringsfristerne, så vi ikke får noget i høring midt om sommeren, hvor alle er på ferie. Vi er frivillige, og vi har daglige opgaver, der skal passes. Hvis vi vil bibeholde frivillighedsprincippet - som er en stor rigdom - skal vi arbejde på at gøre det lettere at arbejde med tingene i menighedsrådene.

Vi skal klæde de nye rødder på til at løse opgaverne. Og vi skal lytte til, hvad menighedsrådene har behov for og i hvilket forum? Det første år efter et valg skal der være kurser for de nye folk, der er kommet ind, og for de enkelte fagpladser i rådet. Kurserne skal også passe til gamle medlemmer, så de ikke keder sig. Derved kan både nye og gamle medlemmer tage på kursus sammen.

Et styrket samvirke kræver kommunikation, og IT er hurtigt og billigt, men der er stadig nogle, der gerne vil have tingene på papir, og det skal de fortsat kunne få. Nogle finder, at kommunikationen går dårligt for dem, der ikke er på nettet.

Jeg har erfaret, at orienteringerne strander ved formanden. Det er kedeligt for nye medlemmer, at de ikke får den fornødne information. Og frustrerende for de af os, der har lavet informationen.

Stiftsrådene er så nye, at det er svært at se endnu, hvad de bliver til.

Samarbejde er det vigtigste ord overhovedet. Både mellem kirker, menighedsråd og op og ned i systemet, for det får tingene til at køre. Jeg tror, at behovet for samarbejde bliver større, særligt for de små sogne. De nye overenskomster skaber stort behov for samarbejde, og jeg tror også, vi inden for distriktsforeningerne får behov for møder og kurser om det. At indgå i samarbejde kan måske give os i de små sogne styrke.

En af distriktsforeningernes største opgaver er at få sendt folk af sted til årsmødet. Det er helt fantastisk at deltage i. Jeg vil gerne slå på tromme for, at menighedsrådene sender folk af sted til årsmøderne, for det giver viden, inspiration, samhørighed og luft. Det er vigtigt at være sammen på landsplan.

Bestyrelsesmedlem *Anne Busk-Jensen* orienterede herefter om det nye organisationsudvalgs overvejelser om, hvordan organisationens forskellige led kan bringes til at fungere bedre end i dag.

Landsforeningen har opgaver, der skal bidrage til løsning af folkekirkelige opgaver, og derfor er vi med i en række udvalg og arbejdsgrupper. Formanden og sekretariatet lægger mange kræfter i arbejdet forud for meget af alt det nye, der sker. Vi skal også fastholde og udbygge den indflydelse, som menighedsrådene har, og derfor er det vigtigt, at vi følger med i høringerne. Vi skal meddele lovgiverne, hvordan tingene

virker ude på gulvet, og det er en stor opgave for distriktsforeningerne, menighedsrådene og Landsforeningen at få det til at fungere.

Anne Busk-Jensen fortsatte: Der skal selvfølgelig være tovejskommunikation. Vi ved, at det fungerer vældig godt i nogle distriktsforeninger, men vi ved også, at der er andre, hvor det ikke er tilfældet. Vi løber hele tiden efter Kirkeministeriet. Jeg kunne tænke mig, at Kirkeministeriet også skulle løbe lidt efter os, ligesom jeg tror, at de skal have det at vide, hvis vi synes, at der er noget, der skal gøres noget ved.

Hvordan skal vi så gøre det med høringerne, for fristerne er korte, og materialet er omfattende? Ved høringerne om de store betænkninger får vi ofte 100-200 sider. Vi kunne sige til Kirkeministeriet, at vi må have nogle ordentlige høringsfrister. Vi har en høringsret, men den er ikke noget værd, hvis man ikke kan nå at melde tilbage. Kan vi samle det lidt sammen i hovedområder med sidehenvisninger til høringsmaterialet og fra Landsforeningen bede distriktsforeningerne give tilbagemelding. Vi kunne sende ud via distriktsforeningerne, der kan knytte flere spørgsmål til, for at få belyst tingene ud fra de lokale forskelle og de forskelle, der kommer af de forskellige vilkår for store bysogne og små landsogne. På den måde kunne vi få høringen bragt ned på et praktisk plan. Samtidig har ethvert menighedsråd selvfølgelig fortsat ret og pligt til at meddele sine synspunkter på egen hånd.

Måske kan vi løse de store høringer på den måde. Hvis vi ikke sender høringsmaterialet via distriktsforeningerne, mister foreningerne en del af sin rolle. Distriktsforeningerne bør kondensere tilbagemeldingerne fra menighedsrådene, så Landsforeningen ikke skal stå med en masse enkeltstående svar. Vil I kunne håndtere, at vi gør det på den måde, og er det en god måde at gøre det på?

Det kunne være en måde fordele opgaverne på. Det vil være en god idé i distriktsforeningerne at tale om samarbejde, så aktiviteterne kan koordineres, og sådan at man kan inspirere hinanden ved f.eks. at høre om andres erfaringer inden for et stift.

I dag får menighedsrådene mange ting sendt ud, når det hele er besluttet. Vi har brug for at vide tingene mere løbende, så man står bedre rustet, og sådan at vi løbende kan indstille os mentalt på de mange ændringer. Derfor er det vigtigt at videregive viden, og det er vigtigt for Landsforeningen at få viden fra jer.

Fra debatten om styrket samvirke mellem Landsforeningen og distriktsforeningerne:

- Hvordan skaffer vi os sikkerhed for, at vi får tingene til høring?

Inge Lise Pedersen og Gotfred Larsen oplyste, at det ikke altid ligger fast, hvilke ting der kommer i høring og på hvilke niveauer, men at de sager, der kommer i høring altid kan findes på Kirkeministeriets hjemmeside, hvor også alle de bagvedliggende dokumenter ligger.

Derefter var der gruppedrøftelser, hvor grupperne blev bedt om at besvare fem konkrete spørgsmål.

Fra tilbagemeldingerne om spørgsmål 1: Hvilke opgaver løser distriktsforeningerne i dag, og hvilke er relevante fremtidige opgaver?

Kommunikere med menighedsrådene og Landsforeningen

- Kommunikation skal gå begge veje. Landsforeningen bør sende hørings-sager og store sager ud i bearbejdet form til møder i distriktsforeninger og menighedsråd, og forsendelsen skal være i en overkommelig form, der også kan sendes videre på papir. Der skal være henvisning til hjemmesider og andet mere fyldigt materiale, og udsendelsen skal ske så hurtigt, at det kan nås inden for korte høringsfrister. Det er også vigtigt, at Landsforeningen reagerer hurtigt på nyvalg i distriktsforeningerne, så foreningerne får en fornemmelse af, at Landsforeningen ved, at der er sket nyvalg.

- Distriktsforeningerne sender nogle steder hilsener ud med gammeldags post en gang om året til alle menighedsrådene. Det fungerer godt, og distriktsforeningerne skal naturligvis alle have en hjemmeside.
- Distriktsforeningerne bør sende materiale videre til menighedsrådene, for det er ikke alle, der er på IT-skrivebordet.
- Distriktsforeningernes opgaver har vægten lagt på kommunikation. Den skal ske systematisk og personligt, hvis foreningerne skal vise engagement og være synlige over for menighedsrådene. Det er et problem at få sikret, at formanden videresender til resten af rådet. Det vil være godt med et adressekartotek over distriktets medlemmer og en enkelt samlekode for hele distriktet, så man kan sende til alle i distriktet på en gang.
- Der skal være kommunikation distriktsforeningerne imellem, så vi kan støtte hinanden og kommunikere tilbage til Landsforeningen. Vi skal også huske de nye kontakter til stiftsråd og provstiudvalg og dermed også til menighedsrådene.

Drive kursusvirksomhed

- Vi skal alle have en bred fornemmelse af det kirkelige landskabs rigdom. Man bør f.eks. interessere sig for Menighedsrådsakademiet i Ålborg. Og det skal understreges, at menighedsrådene bør reagere, hvis de føler, at de ikke får det kursusudbud, de har brug for, eller hvis der er dobbeltdækning, som de ikke har brug for.
- Det er vigtigt, at der er et samarbejde mellem stiftets kursusudvalg, provstiet og menighedsrådene. Underskudsgaranti kan være en mulighed.
- Samarbejdet fungerer ikke optimalt i LFK. Mange har oplevet, at Landsforeningen pålægger distriktsforeningerne at etablere kurser, og det føles som et overgreb. Men vil gerne først spørges. Udbyd kurserne i så god tid, at man kan få det ind i sin kalender.
- Hold et helt grundlæggende forvaltningsretligt kursus og spar på mange af de specifikke kurser.
- LFK fik en lidt hård medfart, og det er ikke helt retfærdigt, for man må give samarbejdet tid til at finde sine ben.

Fremme indflydelse og debat

- Landsforeningen kan gøre noget for at fremme debatten menighedsrådene imellem om væsentlige emner vedrørende det indholdsmæssige for kirken - f.eks. forholdet mellem stat og kirke, præsterekuttering, det kirkelige demokrati og styrke og teologiske emner. Det understreges, at Landsforeningen skal sætte noget i gang, men samtidig siges det også, at tingene skal komme nedefra. Menighedsrådene skal give Landsforeningen besked om, hvad man ønsker sig. Og så er Menighedsrådenes Blad stadig meget vigtig og for mange den vigtigste kontaktkilde til Landsforeningen. Og det uanset at vi har IT-skrivebordet, hvor Landsforeningen i øvrigt har et fortræffeligt materiale liggende om præsteansættelser. Det kan anbefales for de af jer, der skal ansætte præster.
- Vi skal være opmærksomme på, at kommunikationen fungerer mellem distriktsforeningerne og menighedsrådene. Distriktsforeningerne kunne også udarbejde kompendier om, hvad der kommer fra Landsforeningen.
- Vi må hver især overveje, hvordan vi kan støtte hinanden i det.

Udpege delegerede til Landsforeningens årlige delegeretmøde

- Udpegning af delegerede til Landsforeningens årsmøde fungerer meget forskelligt, men er ofte vedtægtsbestemt.

Opstille kandidater til Landsforeningens bestyrelse

- Menighedsrådene skal i tide være mere aktive med at opstille læge kandidater og opmuntre egnede præster til at være interesserede i at opstille.

Opkræve kontingent

- Det er mest praktisk, at Landsforeningen opkræver begge kontingenter.

***Fra tilbagemeldingerne om spørgsmål 2:
Hvor meget kan distriktsforeningerne overkomme?***

- Når provsti, distriktsforening og måske også stift udbyder de samme kurser, ud-konkurrerer de hinanden. Hvis distriktsforeningerne indgår i samarbejde, skal der tages højde for de geografiske afstande. Hvem skal man referere til, hvis man bliver valgt til stiftsrådet og ikke samtidig er medlem af et menighedsråd? Distriktsforeningerne vil være et godt forum for den briefing og tilbagemelding, vi mangler at få fra stiftsrådene. Landsforeningen bør arbejde med at ændre vedtægter, så-dan, at stiftsrådsmedlemmer, der ikke samtidig er medlemmer af menighedsråd, kan blive medlemmer af Landsforeningen. Allerbedst vil det være, at man skal være menighedsrådsmedlem for at blive valgt til provstiudvalg og stiftsråd.
- Vi skal passe på, at vi ikke går hinanden i bedene og laver de samme ting alle steder.
- Vi mangler information om, hvad der foregår i stiftsrådene. Referater fra møderne kunne sendes til alle menighedsråd eller blive lagt på IT-skrivebordet.
- Det er vigtigt, at distriktsforeningerne arbejder tæt sammen med provstiet, og det er vigtigt, at foreningerne bevares, for de har stadig en opgave.
- Vi skal give stiftsrådene tid til at finde deres ben, og det bliver spændende at se, hvad de bliver til.

***Fra tilbagemeldingerne om spørgsmål 3:
Hvilke opgaver kan distriktsforeningerne påtage sig som bindeled mellem me-nighedsrådene og Landsforeningen?***

- Landsforeningen kan med for fordel sende informationer til distriktsforeningernes formænd i to formater, et let og et mere tungt. Det lette kan sendes videre ud til menighedsrådene, og distriktsforeningsformændene kan fordybe sig i den tunge, hvis de ønsker det.
- Anne Busk-Jensens kommunikationsmodel fra top til bund må betragtes som en slags fiktion, for sådan går det ikke alle steder. Men det er den vej, det skal gå. Man kan blive lidt overvældet af mængden af information fra Landsforeningen. Vi er glade for informationen, men måske skal der kondenseres lidt. M.h.t. høringer vil en del gerne se den fulde høringstekst, men der kan også være en henvisning til den fulde tekst, så dem, der ønsker det, kan fordybe sig. Hvis Landsforeningen sender spørgsmål til menighedsrådene, som skal svare tilbage til distriktsforenin-gerne, bliver det en bureaukratisk forsinkende proces. Distriktsforeningerne kunne også sende deres mødereferater til Landsforeningen, så foreningen på den måde kan følge med i, hvad der foregår.

***Fra tilbagemeldingerne om spørgsmål 4:
Hvilke opgaver kan distriktsforeningerne påtage sig i forbindelse med høringer?***

- Det vil være fint ved høringer, at distriktsforeningerne får 5-10 spørgsmål fra Landsforeningen, som de skal svare på. Og det er fint, at menighedsråd og di-striktsforeninger samtidig giver høringssvar.
- En distriktsforening kan med succes invitere en politiker til debataften om en hø-ring.
- Vi efterlyser et ordentligt høringsvarsel og høringsmateriale i bogform. Et par hund-rede sider på skærmen dur ikke. Vi ønsker, at Landsforeningen sender f.eks. 10 gennemarbejdede spørgsmål ud til distriktsforeningerne, og høringsfristen skal væ-re lang nok til, at distriktsforeningerne bliver medinddraget.

***Fra tilbagemeldingerne om spørgsmål 5:
På hvilke områder er der behov for at forbedre samvirket mellem distriktsfor-eningerne og Landsforeningens sekretariat?***

- Jeg kunne tænke mig en overskuelig oversigt over, hvem der varetager hvad, og hvor man kan henvende sig ved forskellige problemstillinger.
- Landsforeningen kan bearbejde tekster, som sendes ud til menighedsrådene, og de kan selv sende kommentarer retur til Landsforeningen, hvis der er tid.

- Det vil være godt med forhåndsudmeldinger fra sekretariatet, når der er noget stort på vej. Distriktsforeningerne har gode erfaringer med sekretariatet, og tit kan man komme igennem til dem. Stor tak for det.
- Kan vi ikke få direkte mailadresser på sekretariatets enkelte medarbejdere?
- Man kan finde alt muligt på Justitsministeriets lovsider og også på Kirkeministeriets hjemmeside. Det kan aflaste Landsforeningens sekretariat.

Inge Lise Pedersen sammenfattede tilbagemeldingerne fra gruppedrøftelserne:

Meget handler om høringerne, og det er nødvendigt at sige, at hvis vi skal tage jeres ønsker fuldstændig alvorligt, skal vi have ansat en ekstra medarbejder.

Vi må arbejde på at få længere høringsfrister. Og vi må skelne mellem de meget tekniske høringer og så de andre. Det er ikke umagen værd at gennemføre en gennemskrivning af tekniske høringer, så de bliver forståelige for alle. Det har vi juristerne i sekretariatet til at sikre.

Derimod er det rimeligt at få noget pingpong mellem os, når det drejer sig om politiske høringer. Det realistiske fra bestyrelsens side (dem der sidder i de pågældende udvalg) er, at de prøver at uddrage en række centrale og relevante spørgsmål. Det er jo lidt subjektivt, men det kan ikke være anderledes. Disse spørgsmål kan vi sende ud elektronisk. Alle de formænd, vi har på kurser, hævder, at de har udmærkede IT-kompetencer. Så hvis nogen skal have papir, må I selv sørge for det.

De store høringer kommer i bogform. Man kan altid rekvirere betænkningerne, og vi skal selvfølgelig sørge for at skrive betænkningens tekniske navn, så I kan rekvirere den. Vi er nødt til at finde en model, der er praktisk gennemførlig.

M.h.t. forhåndstilkendegivelser om at noget nyt er på vej, er det et politisk spørgsmål, hvor meget vi skal gøre ud af det. Det er individuelt, om man synes, at det er farligt at nævne noget, der er på vej. Det er forholdet mellem kirke og stat et godt eksempel på.

Gotfred Larsen tilføjede, at det er fint at inddrage distriktsforeninger og menighedsråd i høringer, men pegede på, at det kunne skabe en forventning om, at alle bemærkningerne ude fra landet fuldt ud vil komme til at indgå i Landsforeningens høringssvar, og det vil ikke være tilfældet. Det er bestyrelsens opgave at afgive Landsforeningens høringssvar, og bestyrelsen er valgt repræsentativt.

Flemming Vium Nielsen kommenterede indlæggene vedrørende kurser og IT-skrivebord: LFK består af en repræsentant for distriktsforeningerne i hvert stift og er dannet for at undgå overlappinger i kursusudbuddene. LFKs opgave er at sikre alle adgang til kurser inden for en acceptabel geografisk afstand. Landsforeningen er god til udbyde kurser, men det er lokalt, man ved noget om, hvornår kurserne skal udbydes. Landsforeningen ønsker ofte kurser sat i gang, fordi vi får henvendelser fra medlemmerne, og det kan være svært at skulle vente på områder, hvor der ikke sker noget.

På den nuværende version af IT-skrivebordet har distriktsforeningerne fået tilbudt en e-postadresse og en mappe, og ganske få har benyttet tilbuddet. I den nye version af skrivebordet bliver funktionen langt bedre.

Aktuel orientering og afslutning

En deltager pegede på, at folkekirken ikke har monopol længere, hvad der kan ses på de mange udmeldelser navnlig i Københavns-området. Han foreslog kurser i, hvordan folkekirken bliver mere synlig, og hvordan man markedsfører det at være kirke.

Inge Lise Pedersen kommenterede indlægget: Der har i de senere år været en svag stigning i udmeldelserne af folkekirken, og det gælder hele landet. Og situationen har egentlig været her længe, men vi er lidt længe om at opdage det. I Sverige har man konstateret, at den enkeltfaktor, der har størst betydning for folks forhold til kirken, er folks forhold til deres konfirmationspræst.

Formanden rundede midtvejsmødet af med, at hun havde en generel fornemmelse af, at efter lang tid, hvor drøftelserne har drejet sig om teknik og praktik, trænger vi til at tale om indhold, og hun opfordrede deltagerne til at sørge for at sætte indhold øverst på menighedsrådenes dagsorden.

Referat: Elin Humlum